

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/33435 en 07/33433 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 14 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 september 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 oktober 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

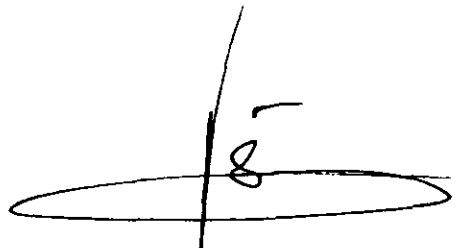
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2007

309-540.

Verzonden: 16 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almclo

regnr.: Awb 07/33435 BEPTDN/AM/ en 07/33433 BEPTDN AM

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0110.29.8112,
verzoeker,
gemachtigde: mr. J.A. Pieters, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. S. van Willigen, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 21 augustus 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 27 augustus 2007 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldcentrum (hierna: AC) afgewezen. Bij brief van 27 augustus 2007 is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is ter zitting van 7 september 2007 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verzoeker heeft bij zijn herhaalde aanvraag gemeld dat hij in Nederland tot de ontdekking is gekomen dat hij homoseksueel is en heeft bij de herhaalde aanvraag stukken overgelegd waaruit blijkt van de (slechte) situatie van (openlijk) homoseksuelen in Afghanistan.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden (nova) in de zin van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Verzoeker heeft namelijk aangegeven dat hij ongeveer acht maanden nadat hij in Nederland was gekomen er achter kwam dat hij homoseksueel was. Toen was de procedure naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag nog niet tot een (definitief) einde gekomen,

Zaaknummer: Awb 07/33435 BEPTDN/AM/ en 07/33433 BEPTDN AM

blad 2

verzoeker had dit dan ook in deze eerdere procedure al kunnen en dus ook moeten aangeven.

Verzoeker stelt zich op het standpunt dat het feit dat hij zijn homoseksualiteit niet eerder heeft gemeld geen reden is om zijn homoseksualiteit niet als novum te beschouwen. Verzoeker is zich eerst in Nederland bewust geworden van zijn homoseksualiteit. In de zienswijze heeft hij naar voren gebracht dat hij lange tijd zijn geaardheid heeft verzwegen, omdat zijn broer in Nederland alle stukken met betrekking tot zijn asielprocedure doorlas en hij zijn geaardheid voor zijn familie geheim wilde houden. Om deze reden is verzoeker van mening dat hem niet kan worden verweten dat hij een en ander niet eerder naar voren heeft gebracht. Subsidiar stelt verzoeker zich op het standpunt dat aannemelijk is dat hij vanwege zijn homoseksualiteit gegronde reden heeft aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoeker wijst ter ondersteuning van zijn standpunt op de informatie in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2006 en op informatie uit kamerstukken en van onder meer de UNHCR en de Schweizerische Flüchtlingshilfe.

3. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Awb kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd.

De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Aangezien verweerder de aanvraag heeft afgewezen in het AC dient tevens beoordeeld te worden of de aanvraag op zorgvuldige wijze binnen 48 uur is afgedaan.

De voorzieningenrechter stelt vast dat het in de onderhavige procedure de beoordeling betreft van verzoeker herhaalde aanvraag. De eerste asielaanvraag dateert van 29 oktober 2001. Deze aanvraag is onherroepelijk afgewezen met de ongegrondverklaring van de beroepen tegen de besluiten van verweerder van 3 april 2003 en 23 juli 2003 door deze rechtbank bij uitspraak van 9 maart 2005 (Awb 03/22113 en 03/45348).

Op grond van artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit een nieuwe aanvraag wordt gedaan. De voorzieningenrechter dient te beoordelen of zich na het eerdere besluit dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten. Het maakt daarbij geen verschil of verweerder deze aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, omdat buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (uitspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Zaaknummer: Awb 07/33435 BEPTDN/AM/ en 07/33433 BEPTDN AM

blad 3

— hierna: EHRM - van 19 februari 1998, in de zaak Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45 in samenhang met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State -- hierna: ABRs - van 11 augustus 2004, AB 2004/406).

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd. Dit geldt tevens voor bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

De rechtbank dient derhalve allereerst de vraag te beantwoorden of er in het geval van verzoeker sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb.

Gelet op het feit dat verzoeker heeft aangegeven dat hij na ongeveer acht maanden na binnenkomst in Nederland zich bewust werd van zijn homoseksualiteit en gelet op het feit dat het besluit op verzoekers eerste aanvraag van 29 oktober 2001 dateert van 3 april 2003, moet geconcludeerd worden dat deze bewustwording heeft plaatsgevonden vóór verweerder het besluit van 3 april 2003 heeft genomen. De rechtbank is daarom van oordeel dat verzoeker bij zijn herhaalde aanvraag geen nova in de zin van artikel 4:6 Awb heeft vermeld.

Vervolgens dient de vraag te worden beantwoord of verweerder verzoeker kon tegenwerpen dat hij zijn homoseksualiteit niet eerder heeft gemeld.

Verzoeker heeft in dit kader gewezen op het feit dat hij nog minderjarig was toen hij in 2001 met zijn oudere broer in Nederland asiel aanvraagde en dat deze broer alle stukken over verzoekers asielprocedure inzag. Uit angst dat zijn broer zou weten van zijn geaardheid heeft verzoeker er in de eerdere procedure niets over gemeld. Verweerder heeft in dit verband gewezen op jurisprudentie van de ABRs (onder meer de uitspraken van 13 maart 2006, JV 2006, 195 en van 14 november 2005, JV 2006, 14) in zaken waarin een vreemdeling(e) in een asielprocedure iets verzwegen uit angst dat de echtgenoot / partner dit te weten zou komen of uit angst voor veroordeling voor overspel bij terugkeer in het land van herkomst. De ABRs oordeelde dat het verzwijgen van feiten vanwege deze angst niet kon leiden tot het oordeel dat deze feiten niet in de eerdere procedure gemeld hadden kunnen (en moeten) worden.

Gelet op deze jurisprudentie en gezien het feit dat verzoeker al enige tijd voordat het besluit tot afwijzing van zijn eerste aanvraag werd bekendgemaakt, zich bewust was geworden van zijn geaardheid is de rechtbank van oordeel dat verweerder verzoeker heeft kunnen tegenwerpen dat hij zijn homoseksualiteit niet eerder heeft gemeld.

Tenslotte dient de rechtbank in dit verband te onderzoeken of de door verzoeker aangevoerde omstandigheden dusdanig bijzonder zijn dat deze voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn artikel 4:6 Awb niet toe te passen.

In paragraaf C14/5.1 Vc 2000 heeft verweerder als zijn beleid onder meer vastgelegd dat bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden aanleiding kunnen zijn om toepassing van artikel 4:6 Awb achterwege te laten. Deze

Zaaknummer: Awb 07/33435 BEPTDN/AM/ en 07/33433 BEPTDN AM

blad 4

bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden worden door verweerder in elk geval aanwezig geacht wanneer de feiten en omstandigheden leiden tot de conclusie dat de vreemdeling aangemerkt dient te worden als verdragsvluchteling of wanneer schending van artikel 3 EVRM dreigt.

Het EHRM heeft in de zaak Bahaddar eveneens goordeeld dat, al is het in artikel 3 EVRM neergelegde verbod absoluut, dit degenen die een beroep doen op dit verbod niet ontslaat van de verplichting om beschikbare en effectieve rechtsmiddelen uit te putten, waarbij normaliter de nationaalrechtelijke formele vereisten in acht moeten worden genomen.

Verzoeker stelt dat hem als homoseksuel een onmenselijke behandeling wacht bij terugkeer in Afghanistan en is van mening dat verweerder om die reden artikel 4:6 Awb buiten toepassing had moeten laten. In Afghanistan is de sharia van toepassing en homoseksualiteit wordt bestraft met de doodstraf. Uit door verzoeker ingezonden stukken blijkt dat er weinig bekend is over de positie van homoseksuelen in Afghanistan. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat uit deze stukken niet blijkt van een actieve vervolging van homoseksuelen in Afghanistan en dat verzoeker, mede hierom, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem bij terugkeer in Afghanistan een behandeling wacht in strijd met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

Uit jurisprudentie van het EHRM (uitspraak van 22 juni 2004, JV 2004, 370) ten aanzien van een homoseksuele vreemdeling uit Iran die stelde bij uitzetting naar Iran te vrezen voor een behandeling in strijd met 3 EVRM, blijkt het volgende. Het EHRM oordeelde dat uit het onderzochte en overgelegde materiaal niet blijkt van een praktijk van actieve vervolging wegens homoseksualiteit, dat er geen voorbeelden waren van recente (bewezen) zaken, zodat volgens het EHRM, ondanks het feit dat onomstreden is dat in theorie draconische straffen kunnen worden opgelegd om homoseksuele handelingen, niet aannemelijk is gemaakt dat er sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugzending.

Ook in verzoeken geval blijkt uit de (overgelegde) stukken niet van een praktijk van actieve vervolging wegens homoseksualiteit in Afghanistan, hoewel wegens homoseksuele handelingen ook in Afghanistan in theorie een draconische straf kan worden opgelegd, en zijn er geen voorbeelden van recente (bewezen) zaken hieromtrent. Gelet hierop heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat hij ten aanzien van verzoekers herhaalde asielaanvraag niet heeft hoeven afzien van toepassing van artikel 4:6 Awb, omdat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM bij terugzending naar Afghanistan.

Ter zitting heeft verzoeker zich nog beroepen op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan en daarbij verwezen naar de uitspraak van de ABRS van 2 maart 2007 (JV 2007, 177) waarin is goordeeld dat deze gewijzigde situatie als novum in de zin van artikel 4:6 Awb kan worden gezien.

Uit de bewoordingen van artikel 4:6 Awb in samenhang met de uitleg die daaraan wordt gegeven in bestendige jurisprudentie (o.m. ABRS 17 maart 2005, JV 2005, 222; 13 mei 2005, LJN AT5803) blijkt dat bij een herhaalde aanvraag de *aanvrager* gehouden is de nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in *zijn aanvraag* te vermelden. Nu verzoeker eerst ter zitting een beroep hierop heeft gedaan, kan de voorzieningenrechter deze feiten en omstandigheden niet betrekken bij de beoordeling. Het staat verzoeker evenwel vrij deze feiten en omstandigheden aan te voeren bij een hernieuwde aanvraag.

Zaaknummer: Awb 07/33435 BEPTDN/AM/ en 07/33433 BEPTDN AM

blad 5

Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb. Bovendien is evenmin gebleken van bijzondere op deze zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, die nopen tot het buiten toepassing laten van artikel 4:6 Awb.

Voorts is gesteld noch gebleken dat verweerder de aanvraag niet binnen 48 uur heeft afgedaan. Verweerder heeft de aanvraag, gelet op het voorgaande, zonder schending van de zorgvuldigheid in de AC-procedure afgewezen.

Het hiervoor overwogene brengt met zich dat het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden afgewezen. Gelet op hetgeen partijen, laatstelijk ter zitting, hebben aangevoerd en gezien de overgelegde stukken, is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de hoofdzaak. Het beroep wordt op voet van artikel 8:86 Awb ongegrond verklaard.

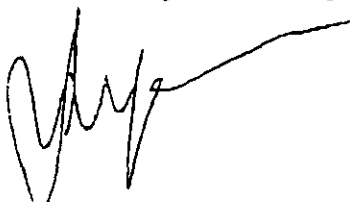
Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de voorlopige voorziening en het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van mr. J.T.M. Nijboer als griffier in het openbaar uitgesproken op 14 SEP 2007

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 VW 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

14 SEP 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

 RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

PIETERS
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5705	B 20 SEP 2007
ZAAKNR. 200706738	
AAN: P.W. de Groot	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. G.J. Ojman
Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mw. mr. L.M. Straver

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 365 1380

Betreft :
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : 07119JP

Utrecht, 20 september 2007

Hoger beroep Vreemdelingenzaken (griffiekosten afboeken van mijn rekening-courant)

hierna te noemen appellant, geboren op [] wonende te []
domicilie kiezende te Utrecht aan de Kruisstraat 307 (Postbus 13017, 3507 LA) ten kantore van de advocaat mr. J.A. Pieters, die hierbij verklaart te dezer zake bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant tot het instellen van dit hoger beroep en als zodanig in deze procedure zal optreden.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de beslissing van 14 september 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Almelo, waarbij zijn beroep tegen de beslissing d.d. 27 augustus 2007 van de Staatssecretaris van Justitie betreffende de weigering van zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ongegrond is verklaard. Deze uitspraak is op diezelfde dag aan de gemachtigde van appellant verstuurd.

Appellant kan zich niet met de bestreden beschikking verenigen op grond van het navolgende:

Grief 1

Ten onrechte is de Rechtbank niet ingegaan op het argument van eiser, dat verweerder de suggestie heeft gewekt, dat in zaken waarin een asielzoeker stelt problemen te zullen krijgen vanwege zijn homoseksuele geaardheid, niet langer artikel 4:6 AWB tegen te werpen indien de homoseksualiteit niet al in de eerste procedure was gemeld.

Appellant stelt zich op het standpunt, dat het feit dat hij zijn homoseksualiteit niet eerder heeft gemeld geen reden is om zijn homoseksualiteit niet als novum te beschouwen. In dat kader heeft eiser onder meer naar voren gebracht dat verweerder tijdens een debat met de Tweede Kamer heeft gesuggereerd artikel 4:6 AWB niet meer tegen te werpen, indien de homoseksualiteit in een latere asielpcedure als asielfgrond naar voren zou worden gebracht. In september 2006 is over deze problematiek een motie ingediend, waarin werd

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Kruisstraat 307, 3501 GK Utrecht

Tel: 030-2716672, Fax 030-2716672

E-mail: info@pietersadvocaten.nl, www.pietersadvocaten.nl

PIETERS ADVOCATEN

verzoekt om aan homoseksuelen die pas in hun tweede procedure hun homoseksualiteit naar voren brengen, niet langer artikel 4:6 Awb tegen te werpen. In het debat naar aanleiding van deze motie bleek dat de minister van mening was dat er op dit punt geen probleem bestond (Kamerstukken II, 19 637, nr. 969; Verslag van een algemeen overleg op 14 september 2005, Kamerstukken II, 19 637, nr. 982). De Minister heeft aldus de suggestie gewekt, dat artikel 4:6 AWB in voorkomende zaken niet zou worden tegengeworpen. Nu dit in de onderhavige procedure handelt verweerder dan ook in strijd met het vertrouwensbeginsel. Nu de Rechtbank in het geheel niet is ingegaan op dit argument vertoont de beslissing van de Rechtbank een motiveringsgebrek.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat de homoseksualiteit van appellant niet kan worden beschouwd als novum, omdat hij hiervan tijdens de eerste asielprocedure gewag heeft kunnen maken.

Van een asielzoeker mag worden verlangd dat hij alle relevante feiten en omstandigheden meldt tijdens zijn asielprocedure, in het bijzonder ten tijde van het nader gehoor. Ten tijde van het nader gehoor was appellant zich echter nog niet bewust van zijn homoseksuele geaardheid. Eerst daarna werd hij zich bewust van zijn homoseksualiteit maar was hij nog niet in staat hierover te verklaren, zodat hem niet kan worden tegengeworpen dat hij hiervan niet eerder gewag heeft gemaakt. Appellant heeft tijdens het nader gehoor verklaard dat hij zijn homoseksualiteit lange tijd heeft verzwegen, omdat hij vreesde voor repercussies van de zijde van zijn broer, die zijn homoseksualiteit absoluut niet zal accepteren, evenals de rest van zijn familie. Hij heeft verklaard, dat zijn familie streng islamitisch is, en dat het uitkomen van zijn homoseksuele geaardheid op zijn minst tot verstoting zal leiden en mogelijk ook tot andere repercussies. In dit kader heeft hij voorts verklaard dat zijn broer in Nederland alle stukken met betrekking tot zijn asielprocedure doorlas, aangezien zijn broer vanaf zijn binnenkomst in Nederland zijn begeleider was en hij bij hem woonde. Pas nadat de eerste asielprocedure was afgesloten, ging appellant zelfstandig wonen, en hoefde hij niet meer zo bevreesd te zijn dat deze informatie bij zijn broer terecht zou komen. Gelet hierop kan appellant niet worden tegengeworpen, dat hij zijn homoseksuele geaardheid niet reeds in de eerste procedure naar voren heeft gebracht, hetgeen de Rechtbank heeft miskend. De uitspraken waaraan de Rechtbank in haar beslissing refereert kunnen de stelling dat van appellant verwacht mocht worden dat hij een en ander in de eerste procedure naar voren had moeten brengen niet dragen. In de uitspraak van Uw Afdeling van 13 maart 2006 (200509675/1) ging het om een asielzoekster die in de eerste procedure nadrukkelijk heeft ontkend seksueel misbruikt te zijn, zodat reeds om die reden de zaak niet vergelijkbaar is. Immers, aan appellant is tijdens de eerste procedure nooit gevraagd naar zijn homoseksuele geaardheid. In de uitspraak van Uw Afdeling van 14 november 2005 zijn de verklaringen betreffende de buitenechtelijke relatie niet als novum aangemerkt omdat niet aannemelijk is gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn geraakt van dit feit, zodat reeds om die reden deze feiten niet tot een andersluidende beslissing zouden kunnen leiden. In die zaak ging het derhalve niet om de vraag of een en ander eerder naar voren had moeten worden gebracht. Ook de casus die ten grondslag lag aan de uitspraak van 14 november 2005 is derhalve niet vergelijkbaar met de onderhavige casus. Om die reden vertoont de beslissing van de Rechtbank ook in dit opzicht een motiveringsgebrek.

PIETERS ADVOCATENGrief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die nopen tot afwijking van de procedureregels ex artikel 4:6 AWB, omdat appellant niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De Rechtbank heeft zich in haar overwegingen beperkt tot de vraag of appellant bij terugkeer te vrezen heeft voor vervolging van de zijde van de overheid vanwege zijn homoseksuele geaardheid, en geconcludeerd dat hiervan geen sprake is. De Rechtbank gaat voorbij aan de door appellant overgelegde informatie van de Schweizerische Flüchtlingshilfe, waaruit blijkt dat er in Kandahar twee jeugdigen tot een gevangenisstraf zijn veroordeeld vanwege homoseksuele handelingen. De overweging van de Rechtbank dat er geen voorbeelden zouden zijn van recente zaken is in dit licht onbegrijpelijk.

De Rechtbank is voorts niet ingegaan op het argument van appellant dat hij vreest te worden onderworpen aan repercussies van de zijde van zijn familie, dan wel van de zijde van medeburgers gelet op het feit dat homoseksualiteit in de Afghaanse samenleving een enorm taboe is en absoluut niet geaccepteerd. Uit de overgelegde informatie blijkt dat homoseksualiteit in Afghanistan een enorm taboe is, hetgeen volgens de UNHCR heeft hierop gewezen, aldus de rapportage van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 12 september 2006.

Grief 4

Ten onrechte is de Rechtbank niet ingegaan op het argument, dat de onderhavige zaak zich niet leent voor afdoening in de 48-uursprocedure omdat in het kader van de vereiste zorgvuldige besluitvorming nader onderzoek nodig is naar de positie van homoseksuelen in de Afghaanse samenleving.

Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat de onderhavige aanvraag zich niet leende voor afdoening in de 48-uurs-procedure nu er onvoldoende recente informatie voorhanden is over de positie van homoseksuelen in Afghanistan. Immers, over deze problematiek is geen separaat ambtsbericht uitgebracht, terwijl homoseksualiteit c.q. homoseksuele handelingen in Afghanistan met de doodstraf kan worden bestraft. Appellant heeft zich om die reden op het standpunt gesteld dat de zaak zich niet leende voor afdoening in de 48-uurs procedure, omdat nader onderzoek naar de positie van homoseksuelen in Afghanistan en de risico's die zij lopen in de Afghaanse samenleving in het kader van een zorgvuldige besluitvorming niet achterwege kan blijven.

Redenen waarom:

Appellant zich thans wendt tot Uw College met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Almelo, van 14 september 2007, te vernietigen, en verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Gemachtigde